Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 38. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 27-го ЛЮТОГО 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 27, 1986 No. 38. VOL. XCIII.

Т. Шмаґала зізнавав у справі М. Медведя

Клівленд. — Головний радний Українського Народного Союзу, Тарас Шмаґала, в дні 5-го лютого 1986 року, зізнавав перед Підкомісією іміграції і втікачів Сенатської комісії судівництва у Вашінґтоні, у справі Мирослава Медведя.

Т. Шмаґала

У своєму довшому і вичерпному слові Т. Шмаґала пояснив членам комісії чому саме справа М.Медведя стала так важливою і прикрою для всіх українців американського походження. Для українців, він зазначив, дискусія над трагедією з М. Медведем не є академічною але емоційною, бо вона надто жива для кожного українця.

Далі Т. Шмаґала гостро скритикував настанову Уряду у цій справі, кажучи, дослівно: „Спосіб, в який наш Уряд потрактував справу Медведя зухвалий і безсердечний і він вразив українську гідність, українську культуру та мову.

Переходячи подрібно цілий перебіг випадку і як його з повною байдужістю закінчили представники Уряду, свідок ствердив, щок помимо опозиції Уряду ЗСА до русифікації, у випадку Медведя, представники Уряду допомогли СССР у напрямі такої русифікації.

У порівнянні, як провадженo справу М. Медведя, Т. Шмаґала представив справу польського моряка, що трапилася тільки декілька тижнів після того як Медведя силою забрано до СССР. Польський моряк після втечі міг заховатися серед польської громади, під опікою польського священика, а щойно після того переслухували його американські власті.

Закінчуючи своє слово, Т. Шмаґала звернувся до предсідника комісії із закликом, щоб Палата Репрезентантів розглянула точно цілий перебіг справи М. Медведя і винесла рішення, щоб таке ніколи більше не сталося. Тільки в цей спосіб, уважає Т. Шмаґала, українці в Америці зможуть пробудити у собі знову віру в американський Уряд і справедливість.

Вийшла книжка про еміґрацію в Німеччині і Австрії

Мюнхен, Західня Німеччина. — Накладом Академічного Видавництва д-ра Петра Белея тут появилася в 1985 році обширна книга д-ра Володимира Маруняка п. н. „Українська еміґрація в Німеччині і Австрії по Другій світовій війні", роки 1945-1951.

Книга д-ра В. Маруняка, яка має 429 сторінок друку, є першим систематичним оглядом українського життя під час т.зв. „періоду ДП" в роках 1945-51. Праця складається з 17 розділів, що охоплюють різні ділянки українського життя в таборах ДП й поза ними, і важливих джерельних та бібліографічних додатків. Автор аналізує структуру окремих ділянок цього життя і подає його документальний перегляд в аспектах культурно-освітньому, науковому, церковно-релігійному, політичному, економічному і видавничо-бібліографічному. Книга включає 136 ілюстрацій.

Ціна книги з пересилкою 65 німецьких марок. Гроші слід пересилати поштовим переказом в перерахунку на німецькі марки з огляду на хиткий курс доляра. Коли пересилається гроші чеком, необхідно додати 7.50 німецьких марок, бо цю суму відраховують німецькі банки за банкову трансакцію.

Адреса для замовлень: Dr. W. Maruniak, Ayingestr. 19/II, 8000 Munchen 80, West Germany.

У ЛМКЛЮБІ ДОПОВІДАТИМЕ Д-Р О. ОРИШКЕВИЧ

Ню Йорк. — З Літературно-Мистецькго Клюбу повідомляють, що 28-го лютого, ц.р., о годині 7-ій вечора, тут у приміщеннях клюбу виголосить доповідь д-р Осип Оришкевич на тему: „Враження з недавньої поїздки в Україну, ілюстровані найновішими прозірками — Крим, Київ, Байкове кладовище, — могили визначних українців".

ЗАКЛИК

Українська Американська Координаційна Рада підтримує заходи Фундації ім. Мазепи в справі відновлення пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні та закликає до створення Всегромадського Комітету для цієї цілі.

Рівночасно УАКРада закликає все українське громадянство до численної участи в концерті на пошану Тараса Шевченка в неділю, 9-го березня 1986 року в Кеннеді Центрі у Вашінґтоні.

Екзекутива і Крайова Рада Української Американської Координаційної Ради

ЗАКЛИК ОДВУ

Центральна Управа Організації Державноо Відродження України інформує все членство ОДВУ і братніх організацій та українське громадянство, що ОДВУ всесторонньо підтримує заходи Фундації ім Мазепи в справі віднови пам'ятника Тараса Шевченка у Вашінґтоні та організоване цією ж фундацією відзначення річниці Тараса Шевченка величавим концертом в Кеннеді Центрі у Вашінґтоні в неділю, 9-го березня 1986 року.

Управа просить членство ОДВУ і братніх організацій і апелюємо до всього українського громадянства підтримати цей загальногромадський почин Фундації ім. Мазепи своєю чисельною участю в урочистостях розпочаття праць віднови пам'ятника та в святковому концерті в пошану Тараса Шевченка у Вашінґтоні.

Центральна Управа ОДВУ

В Джерзі Сиmі згадують про знищення УКЦеркви

Джерзі Сиmі, Н. Дж. — Українська католицька церква свв. Петра і Павла відзначить 40-ліття знищення УКЦеркви в Україні програмою в неділю, 9-го березня ц.р.

Святі Літургії з Панахидами за ісповідників віри, що віддали своє життя за єдність з Апостольською столицею, будуть відправлені в годинах 9-ій і 11-ій перед полуднем.

Мемуарний концерт відбудеться того самого дня о год. 2:30 по полудні в Українському Народному Домі при 90-96 Фліт вул., під час якого буде виставка ікон від год. 12-ої полудня до 6-ої вечора. За ближчими інформаціями слід телефонувати до парохії на число: (201) 432-3122.

Митрополит Нікодим говорить про свободу релігії в Україні

Київ. — „Радянське законодавство захищає, гарантує і забезпечує права віруючих, релігійних об'єднань і служителів культу. І я, як митрополит, можу з повною відповідальністю сказати, що у ввіреній мені єпархії, як і в інших, віруючі повністю й вільно задовольняють свої релігійні потреби", — пише у КҐБівській рептильці „Вісті з України" у числі 5-му за січень 1986 року Нікодим, митрополит контрольованої органами КҐБ Руської Церкви, Львівський і Тернопільський епарх.

Він каже, що у цих двох областях чинно діють 1,006 православних церков і „не існує ніде і ніяких перешкод для відвідання віруючими храмів, задоволення своїх духовних потреб".

Після такого красномовного і пропаґандивного вступу митрополит Нікодим каже, що 1986 рік для Руської Православної Церкви „є знаменним і ювілейним. Всі ми готуємося відзначити 40-ву річницю Львівського церковного собору. То є ювілей великої і святої події — повернення духовенства і віруючих західніх областей України до прадідівської віри, віри святого православ'я".

Покликаючись на послання екзарха всієї України, митрополита Київського і Галицького Філярета, митрополит Нікодим відмічує, що „Руська православна церква готується до святкування 1000-ліття хрещення Русі", а в цьому 1986 році відзначення 40-річчя ліквідації Берестейської унії з 1596 року, яка „посіяла ворожнечу і чвари серед нашого народу".

Нікодим опрокидує твердження, що Львівський собор був недійсний тому, що жадний з тодішніх єпископів не брав в ньому участі. Він каже, що у працях собору брали активну участь два єпископи (прізвищ єпископів він не називає), 214 священиків і представники мирян. „Таким чином Львівський собор відповідає усім канонічним вимогам православної церкви", — говориться у звідомленні Львівського і Тернопільського епарха, який за органами КҐБ повторяє, що „вся унiятська ієрархія в часи фашистської навали на нашу землю вірно слугувала окупантам". До цього твердже-

ЗБОРИ КРЕДИТІВКИ

Ню Йорк. — Загальні річні збори Української Православної Кредитівки в Ню Йорку відбудуться в неділю, 23-го березня ц.р. о год. 1-ій по полудні, тут в залі церкви св. Тройці, при 359 Брум вул. Для реєстрації вимагається мати щадничу книжку.

НА З'ЇЗДІ КПСС М. ҐОРБАЧОВ ВИСТУПИВ З КРИТИКОЮ ЗСА

Москва. — Тут у вівторок 25-го лютого, відкрився 27 з'їзд КПСС. Як вважають західні обсерватори, він повинен узаконити „епоху Ґорбачова" і визначити розвиток совєтської економіки і політики до кінця століття.

З доповіддю виступив генеральний секретар ЦК КПСС Міхаіл Ґорбачов. Він критикував політику президента Роналда Реґена, його „небажання визнати існуючі в світі реальности", а також „підготову до нової світової війни".

М. Ґорбачов відкинув пропозицію Президента про редукцію ракет середнього засягу. „В листі, який ми дістали від президента Реґена, ніщо не вказує на серйозні наміри американської сторони вирішити спільно з нами основні питання, які стоять перед людством", — сказав він.

Значну частину своєї доповіді Ґорбачов присвятив порівнянню соціялістичної і капіталістичної систем. „На фоні безперечних успіхів, досягнутих нами в економіці, науці і культурі, — сказав він, — особливо чітко видно деґрадацію капіталізму, посилення експлуатації робітничої кляси, безробіття, убогість і збільшення злочинности. Військово-промисловий комплекс повністю контролює політичну владу і став головною загрозою для самого існування людства".

Перейшовши до внутрішніх проблем, Ґорбачов, не називаючи імен, осудив попередніх керівників, які допустились, за його словами, „серйозних помилок". „Нашим першочерговим завданням, — сказав Ґорбачов, — є перебороти неґативні фактори в соціяльно-економічному розвитку суспільства, при чому це повинно бути зроблено якомога скоріше. Ми повинні зробити щоденну працю найбільш динамічною і винести науку з помилок минулого. Довгі роки справи і слова керівників партії і уряду відставали від потреб життя і часу і нам треба виправити це ненормальне становище".

На думку західніх дипломатів, акредитованих у Москві, не менше половини теперішнього складу ЦК КПСС буде замінено ставленниками Ґорбачова. Крім того, мабуть будуть усунені останні представники „брежнєвської ґвардії" — Дінмухамед Кунаєв і Володимир Щербицький.

На з'їзді КПСС присутні 5,000 делеґатів і гості з 113 країн світу. Вперше серед гостей на з'їзді є представники соціял-демократичних партій, в тому числі англійської Лейбористської партії.

МОСКВА ВІДКИНУЛА АМЕРИКАНСЬКІ ПРОПОЗИЦІЇ

Женева. — На спільному засіданні делеґацій ЗСА і СССР на переговорах в Женеві в справі роззброєнь американська сторона офіційно представила плян президента Роналда Реґена, який передбачає знищення всіх ракет середнього засягу дії на протязі трьох років.

До офіційного представлення пляну Р. Реґена в Женеві пропозиції Президента були викладені в його листі генеральному секретареві ЦК КПСС Міхаілові Ґорбачову. Американський плян є першою конкретною відповіддю на внесену Совєтським Союзом 15-го січня пропозицію знищити до 2000 року всі запаси нуклеарної зброї, які є на землі.

В совєтській пропозиції сказано, що спочатку повинні бути ліквідовані ракети середнього засягу дії в Европі при умові, що Англія і Франція „заморозять" свої нуклеарні запаси, а ЗСА зобов'язуються не передавати ракети третім країнам.

Президент Р.Реґен настоює на взаємному зменшенні ракет не лише в Европі, але і в інших частинах світу. Зокрема Президент пропонує обмежити кількість ракет середнього засягу дії невеликою кількістю, розміщеною відповідно в совєтській середній Азії і на території ЗСА, з їх дальшим повним знищенням.

Президент підкреслив, що не може провадити переговори в імені Англії і Франції або відкликати уже погоджену доставу Англії ракет „Посейдон" для підводних човнів.

В американських пропозиціях вказується також, що ЗСА готові прийти до згоди про 50-відсоткове зменшення стратеґічних ракет при умові можливости „реальної контролі", а також повної заборони виробництва хемічної зброї і знищення її запасів.

Коментуючи пропозиції президента Р. Реґена, совєтське пресове агентство ТАСС заявило, що відповідь ЗСА на пропозиції генерального секретаря не йде далі підтвердження попередньої неконструктивної американської позиції в справі, що має вирішальне значення для безпеки людства.

У повідомленні ТАСС говориться також, що „відповідь Реґена є пропаґандивним жестом, який має на меті відвернути увагу світу від совєтських пропозицій і оправдати американський курс на посилення темпів перегонів зброєнь".

МАРКОС ВИЇХАВ НА ГАВАЇ, ЗСА ВИЗНАЛИ УРЯД К. АКІНО

Вашінґтон. — У зв'язку з подіями на Філіппінах та перебрання влади К. Акіно, секретар закордонних справ ЗСА Джордж Шулц мав у вівторок в ранніх годинах пресову конференцію, в якій заявив, що Уряд ЗСА визнає, тимчасовий уряд із президентом Коразон Акіно і з признанням висловився як про уступаючого президента Фердінанда Маркоса, так і про К. Акіно, проголошену президентом за те, що вони цей поворот в країні перевели без великого пролиття крови. Тут Дж. Шулц ствердив, що причинився до того Фердинанд Маркос, який зрозумів, що йому не залишається нічого іншого у таких обставинах, як уступити і виїхати з країни.

Маркос враз із родиною перебували якийсь час на американській військовій базі на Філіппінах, а відтак військовим американським літаком перелетіли на острів Ґвам, що належить до ЗСА. Як інформують, Ф. Маркоса внесли до літака на ношах; його стан здоров'я поганий.

Після одноденного перебування в лікарні у Ґвам Ф. Маркос з родиною вирушив у дальшу дорогу на Гаваї. Де поселиться Ф. Маркос напостійно, далі ще не відомо. Дж. Шулц заявив, що Уряд ЗСА радо дасть йому азиль у цій країні, признаючи довголітню його приязну настанову до ЗСА. Ф. Маркос і його дружина мають на терені ЗСА велику посілість на полудневій частині Лонг Айленд, як також люксусове помешкання в Ню Йорку. Взагалі майно Ф. Маркоса, інвестоване у ЗСА, виносить здогадно мільйони долярів, і є ще питання, як тепер поставиться до того майна новий уряд у Філіппінах. У вівторок, в перший день нового правління, населення Філіппін святкувало на вулицях міст з великою радістю уступлення Маркоса, але дійшло також до неприємних інцидентів, коли роз'ярена юрба вдерлася до палати Ф. Маркоса і знищила устаткування, його портрети та навіть приватні речі його дружини.

Тому К. Акіно закликає до спокою і застерігається, що зміна влади та перехід до демократичного устрою, не буде легкий, і вимагає від усіх багато уваги та зусиль.

Коразон Акіно, новообраний президент, сказала, що вона не буде вимагати видання Ф. Маркоса до Філіппін від держави, що дасть йому азиль.

Знову заговорили про виїзд А. Сахарова з СССР

Москва. — Західні кореспонденти і політичні спостерігачі спекулюють, що після звільнення жидівського активіста і політичного в'язня Анатолія Щаранського, публічна опінія на Заході „пересунеться" тепер на іншу особу, іншого видатного дисидента, академіка Андрея Сахарова. Але самі прихильники Сахарова за кордоном свідомі того, що видістати його з СССР буде куди важче, як будь-якого іншого дисидента перед тим. Він не тільки був співтворцем совєтської атомової бомби, але як член Академії Наук і видатний вчений знає багато іншіх державних таємниць, про що недавно говорив сам генеральний секретар ЦК КПСС Міхаіл Горбачов, кажучи, що двері для Сахарова на виїзд на Захід закриті назавжди.

Не зважаючи однак на цю заяву Ґорбачова, яку він зробив під час інтерв'ю з кореспондентом французької комуністичної газети „Юманіте" на Заході, а головно серед вчених панує переконання, що Сахаров ледве чи мігби послужити корисними інформаціями про атомову бомбу, якщо він 18 років не працює і не займається студіями з цієї ділянки. „Все, що Сахаров мігби дати Заходові це добру характеристику Совєтського Союзу, руху спротиву в ньому, творення комітетів нагляду за виконання Гельсінкських угод, стосування терору КҐБ проти інакомислячих тощо", — кажуть політичні спостерігачі на Заході.

Існує також інша перешкода виїзду Сахарова на Захід. Зять Єлени Боннер, дружини А.Сахарова, Єфрем Янкелевіч заявив в Нютон, Масс., що Сахаров добровільно припечатав свою долю і підписав заяву, що він ніколи не старатиметься про візу на виїзд, якщо КҐБ дозволить його дружині виїхати до Італії і ЗСА на лікування серця і очей. „Це не означає, що одного дня совєтські чинники не викинуть його поза кордони СССР", — заявив Є. Янкелевіч кореспондентам, але він, мовляв, сам бачить, що шанси виїзду Сахарова є мінімальні.

Про своє рішення підписати такий документ відмови А. Сахаров писав рідним ще в листопаді минулого року. Цей документ він передав агентові КҐБ С. І. Соколову. Все це було зроблене під тиском терору працівників державної служби безпеки, — заявив Янкелевіч, — і тому Сахарова нічого морально не зобов'язує.

Українець завідує летунською базою

Чикаґо (С. Ґоляш). — У Чикаґо проживав молодий юнак Святослав Барабан-Павлишин, народжений 2-го вересня 1944 року. Був членом Осередку СУМ ім. М. Павлушкова, учасником літніх таборів та юнацької активности.

На 18-му році життя зголосився до війська; прийняли його до летунства. Нові обставини вплинули позитивно на молоду людину. Славко навчився послуху, набрав віри у власні сили та змагав до кращого. Через науку, вагу якої він зрозумів йшов стало вперед у своїй військовій кар'єрі.

С. Барабан (посередині) отримує нагороду від ген. М. Гукера і ґратуляції від віцепрезидента відділу асоціяції летунського транспорту в Арізоні.

Був призначений до відділу транспортації на летунських військових базах. Двадцять років військової служби від 1962 до 1982 року проминули скоро, бо були виповнені працею та наукою й прямуванням до кращого, до досконалости. Вже при летунстві кінчає середню школу на базі в Норт Дакоґа, звідки був перекинутий на чотири роки до Авґсбурґу, Німеччина. Там одружився. Дальше пішло навчання у різних ділянках транспортації, включно до академічних курсів; це роки 1962-80. Науку здобуває в різних місцях постоїв на летунських базах.

З Німеччини переїхав до Тексасу, а дальше на чотири роки від 1968 до 1972 до американської амбасади в Канберра, Австралія. Там працює як репрезентант транспорту при командуванні летунських сил на Пацифіку. Слідуючих чотири роки працює на базах в Кензасі та Лябрадорі в Канаді. Два роки проводить на летунській базі в Осан, Південна Корея, де відповідає за транспортові літаки та вишколює вояків. Дальші його місця постоїв є на базах в Ореґоні та на Фльориді.

Від 1979 року по сьогодні затруднений на летунській базі Лук в Арізоні. На летун

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ ФРАНЦІЇ Франсуа Міттеран поґратулював вченим, які підготовили запуск европейської ракети „Аріян", з допомогою якої в орбіту виведені два телекомунікаційні сателіти: французький „СПОК" і шведський „Вікінґ". Президент назвав запуск ракети „Аріян" повним успіхом і новим кроком у вивченні космічного простору. Ракета була запущена з полігону французького крайового центру космічних досліджень в Куру, Французька Ґвіяна. Французькі офіційні особи вважають, що їх програма якісно перевершує аналогічну американську програму „Лендсат".

В СТОЛИЦІ ЕТІОПІЇ, Аддіс Абабі, відкрилася нарада міністрів закордонних справ країни, які входять до Організації африканської єдности. В порядок денний наради ввійшли переважно питання, зв'язані з погіршенням економічного становища країн Африки, проблемами голоду і зовнішньої заборгованости, яка виносить 170 більйонів долярів. Крім того, радикальні африканські держави — Лівія, Етіопія, Анголя — спробують добитися резолюції, яка засуджує американську „агресію", допомогу Франції законному урядові республіки Чад і „замало ефективні економічні санкції" проти Південно-Африканської Республіки.

МІЖНАРОДНЕ ТОВАРИСТВО прав людини повідомило, що 28-го січня в Москві була заарештована і поміщена в психіятричну лікарню 17-річна Татьяна Фадєєва, член групи довір'я. Раніше в ту ж саму лікарню поміщена 17-літня Іріна Панкратова, теж член цієї групи. Два члени групи довір'я Алєксандер Шатравка і Владімір Бродскій уже засуджені на ув'язнення в концтаборі відповідно на п'ять з половиною і три роки.

В АМЕРИЦІ

КОЛИШНІЙ СПІВРОБІТНИК Сі-Ай-Ей, Леррі Чін, якого обвинувачували в шпигунстві на користь Китаю, покінчив життя самогубством в тюрмі. Речник Департаменту справедливости Джан Рассел повідомив репортерів, що Л. Чін накинув на голову пластиковий мішок і задушився. Це сталося рівно через два тижні після того, як окружний суд міста Александрія, Вірджінія, визнав його винним в усіх 17 пунктах обвинувачення — в шпигунстві, змові з метою шпигунства, порушенні податкових законів і т.д. Під час суду Чін признався, що передавав секретні інформації комуністичному Китаєві на протязі більш 30 років. Винесення вироку було призначене на 17-го березня, але Чін вирішив не чекати його. Він знав, що йому загрожувало довічне ув'язнення і кара у висоті 3,3 мільйона долярів.

НЕДАВНЄ ОПИТУВАННЯ читачів „Ню Йорк Таймс" на тему потреби збільшення допомоги для фармерів виявило, що більшість опитаних погоджуються на збільшення фінансової допомоги у відношенні 55 до 35 відсотків. Опитані навіть погоджуються платити більші податки державі, якщо потрібні гроші для фармерів у скруті. Рік тому лише 36 відсотків опитаних дивилися прихильно на збільшення урядової допомоги фармам.

ВСІ ЖЕРТВИ СТРАШНОЇ катастрофи літака, що упав минулого грудня в Канаді з 248 американськими вояками вже розпізнані патологами. Довгий і кропіткий процес розпізнавання всіх тлінних останків жертв, що тепер успішно завершився, зробив можливим індивідуальні похорони кожної жертви, замість спільної братської могили.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Сумерк диктатур у світі

В останніх тижнях заламалися диктатури у двох країнах, одна від одної далекі й у цілком інших політичних та культурно-господарських відносинах. Спільність в обох випадках та, що тут і там диктатори накопичували маєток коштом народу, довели своєю диктаторською системою правління до засіяння в народі ненависти до них і коли втратили владу — люди танцювали на вулицях, радіючи, що позбулися таких володарів.

Дня 6-го лютого цього року втік з невеличкого острова на Тихому океані Гаїті Жан-Кльод Дувалє. Гаїті — автономна країна під формальним суверенітетом Франції, але Франція не дала тому диктаторові, який буцім то „доробився" 15 мільйонів долярів коштом крайньої нужди народу, навіть політичного азилю. Насправжнім опришком був його батько, який криваво розправився із своїми противниками, проголосив був себе досмертним президентом і помер у 1971 році. Його син пішов його слідами, але Америка лякалася, що внутрішня політика того диктатора, породить у цій країні комунізм, який стане новою совєтською базою на Тихому океані. Тому Америка чимало причинилася до його упадку, зробивши йому наприкінці його панування ту ласку, що перевезла його з родиною і клунками своїм військовим літаком до люксусової місцевости недалеко Монте Карльо. Проте, все населення цієї місцевости запротестувало проти такого нового небажаного гостя і Франція й Америка мають труднощі знайти країну охочу дати вчорашньому диктаторові постійний азиль.

Другою країною, яка в останніх тижнях давала матеріял міжнародній пресі своїми бурхливими подіями, це Філіппіни, також на Тихому океані, колись жертва японської інвазії, від якої Америка визволила той архіпелаг островів. Філіппінський президент Фердінанд Маркос був диктаторським володарем 21 рік і до останньої хвилини конвульсійно намагався зберегти владу. Хід подій на Філіппінах виправдав надії американської дипломатії, яка з одного боку намагалася зберігати дружні взаємини з Маркосом з уваги на тамошні дві американські бази і на протикомуністичне становище Маркоса, з другого боку не могла схвалювати методи правління Маркоса,який не цурався й убивством позбуватися небезпечних опозиціоністів. Вдова по вбитому лідерові опозиції Коразон Акіно виявила себе першорядним промовцем-пропагатором, здобула собі величезну популярність в народі і стала наче символом опозиційного демократичного руху. Справу вирішив бунт проти Маркоса в самій армії. Покинули його два найпопулярніші генерали, десятки тисяч спонтанних демонстрантів не допускали висланих проти них танків до здавлювання демонстрацій, бо люди загороджували своїми тілами шлях танкам і панцерним возам — врешті збунтовані вояки зуміли захопити державну радіостанцію. Висланий на Філіппіни американський дипломат Філіп Габіб, як особистий репрезентант Реґена, таки зумів переконати Маркоса, щоб той добровільно зрікся влади і таким чином врятував життя своє і своєї родини, бо настала безпосередня загроза масакри.

Коли 24-го лютого 1986 року вранці державний секретар Джордж Шулц офіційно повідомив, що Фердінанд Маркос переїхав із свого президентського палацу на острів Ґан, то це була перемога однаково демократії, як американської дипломатії. Упадок диктаторського режиму в Гаїті і на Філіппінах — це препогана вістка для Москви і для всіх її безпосередніх і посередніх сателітів. Існує в політиці „теорія доміно": що одна маленька кістка дитячої іграшки в доміно витягнена з побудованої цілої вежі — розвалює цілу ту вежу. Не є виключене, що упадок двох диктатур в одному місяці у двох країнах в тихоокеанському обширі відіб'ється і на відносинах на Караїбському морі та в Південній та Центральній Америці. Куба і Нікакараґуа — це теж „республіки", як були ними британська Ґренада, французькі Гаїті чи самостійні Філіппіни. Але в тих за назвою республіках панували диктатори — і вони зникли і скрізь люди раділи, що на їхнє місце наступив режим, який ще не на сто відсотків демократичний, але кращий.

На Філіппінах президентом стала Коразон Акіно. Вона збільшила число славетних колишніх і теперішніх жінок — державних діячок. Ґолда Меїр, Індіра Ґанді, Сірімаво Бандаранайке, Марґарет Тачер — всі ті постаті ввійшли вже до всесвітньої історії, як державні діячки великого формату.

Надія Світлична

ПАМ'ЯТІ ОЛЕНИ АНТОНІВ

II.

3-го січня 1981 року:

„16-го грудня приїхала Олена. Цілий тиждень був, як свято, і ми були щасливі, святкували і дякували Богові за те, що він такий добрий і щедрий до нас... Олена задоволена моїм виглядом, здоров'ям і настроями. А я дивлюся на неї очима, сповненими почуття провини. Я прийшов з усіма своїми тягарами і поклав їх на її дорозі. Коли вона приїздила три місяці тому, я побачив її сиве волосся, втомлене лице і натруджені руки".

Оленка, 6-го січня 1982 року:

„Закінчується мій дев'ятиденний побут у Зеня. Кілька днів ми з ним блукали луками, грілися на сонці, милувалися аскетичною суворою природою. Іноді огортає втома і безмірно болить душа".

Зіновій, 10-го жовтня 1982 року:

„Я в порядку... але сьогодні центр ваги перейшов на мою родину: це Олена і Тарас. Всілякі події, неприємні обставини і, нарешті, те, що Тараса забирають в армію, довело Олену до краю нервового напруження, і я навіть не знаю, як зарадити лихові. Покладемо надії на доброту і щедрість Всевишнього. Зеньо".

„Всілякі події і неприємні обставини", про які мимохідь згадує Зіновій Красівський у цьому листі, — це не були звичайні житейські клопоти, так само як турбота за сина не була тільки материнським страхом, що сина зроблять гарматнім м'ясом в Афганістані. Ось частина тих „усіх подій і неприємних обставин": саме тоді, влітку і восени 1982 року, відбувалося дике абсурдне цькування Олени Антонів. У газеті „Вільна Україна" за 18-те серпня з'явилася стаття якогось Тороповського під назвою „Антонів і Клеопатра". Претенсійний автор пнувся зі шкіри, щоб довести, як амбітна лікарка Олена Тимофіївна Антонів не могла задовольнити свого марнославства і захланности, аж доки не спокусилася, як він пише, „ситим дисидентським життям" та не попрощалася з лікарською професією. Зі статті, щоправда, важко було збагнути, кого захищає автор — Солженіцинський Фонд допомоги політв'язням, який буцім то обкрадала Олена Антонів, чи Центральне Розвідувальне Управління, яке буцім то фінансує цей Фонд. Одне не викликало сумніву: очорнюючи добре ім'я Олени Антонів, приписуючи їй цілком відсутні в неї вади (марнотравство, користолюбство, захланність, шахрайство), газета підтверджувала, а чи породжувала чутку про арешт Олени Антонів — адже привласнення чужих грошей, яке їй закидали, — це карний злочин. Проте, як з'ясувалося згодом, ніякого арешту не було, не було й слідства, а отже, не було й злочину. Чи не найкращий доказ брехливости газети. Що ж було? Було бажання помститися Олені Антонів за її нецензуровану доброту. Була, крім газетного наклепу, кампанія анонімних погроз і шантажу, була тривога за здоров'я сина. Тараса й до армії забрали підступно — просто з лікарні, де він лежав через загострення ревмокардиту. Тож не дивно, що Богом забуте сибірське селище, де відбував п'ятирічне заслання її чоловік, здавалося Олені райським кутком, де можна відійти душею.

Звідти, з селища Луговського Томської области, Зіновій писав до Ню Йорку 2-го лютого 1983 року, рівно за три роки перед смертю Оленки:

„Ми все мріємо — про нашу власну землю, про ніжнозелену рослинність і тепле сонце. Олена пропонує моїй уяві розповіді про близькі й далекі подорожі, я слухаю з великим задоволенням, адже я так мало подорожував своєю батьківщиною, і навіть у Києві ніколи не був. Зеньо".

„Від 13 січня я тут живу у Зеня. Тимчасово працюю в лікарні. Оглядаючись назад, я мимоволі здригаюся: позаду глибокі чорні загрози моїх випробувань, а як подивишся вперед — стане страшно перед невідомим майбутнім. Зеньо — надзвичайна, гартована людина. Він ніколи не був тягарем для інших. Його сила й самопожертва такі великі, що не можна не захоплюватися ним. Олена".

Останній лист до Айріс Акагоші в Ню Йорку Оленка нописала 21-го листопада 1985 року, невдовзі після повернення із заслання.

„Ми щасливі, що всі нарешті зібралися вдома. Особливо я тішуся, що маю нарешті їх обох вдома: і Тараса, і Зіновія. Влаштовуємо своє житло у Львові. Але це приємні клопоти. Мені треба тут підшукувати роботу. Там, на Півночі, я працювала з перервами, але до останнього дня від'їзду. Дуже тепло попращалися ми з колегами на роботі. Тим часом мені тут по вуха вистачає домашньої роботи. Мені хочеться їх усіх нагодувати, тож я захоплено варю обіди, печу пироги і торти. Але це захоплення тимчасове..."

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО ЦЕРКВУ В НОРТ ПОРТІ

Уже кілька днів читаю і читаю саттейку п.з.„Вісті з громади Норт Порту", яку підписав безіменно автор як „Пресова референтура". Я радію враз з нашими людьми, що українська громада там росте.

Одначе мушу, як Владика Української Католицької Церкви, реагувати на безпідставний закид, що створення української католицької парафії послабило „громадську солідарність". Від кількох років, не кажу вже від самого початку зорганізованого життя, у Норт Порті не було тієї „громадської солідарности". Подруге, я вповні свідомий і думаю, що теж редакція „Свободи" свідома політичних міжусобиць серед наших людей, не тільки у Норт Порті, але і в інших місцевостях розлогої Америки. Я, як Владика Української Католицької Церкви, до епархії якого приналежить українська католицька спільнота в Норт Порті, був приневолений заснувати там українську католицьку парафію, щоб дати вірним тієї церкви нагоду практикувати свою віру без перешкод, а перешкоди були. Зрештою, це мій обов'язок боронити і Церкву, і своїх вірних. У Норт Порті деякі люди, ворожі українській католицькій церкві, прилюдно виступали проти неї; інші люди там не хотіли дати українській католицькій церкві нагоди рости як Божій установі, і хотіли її в зародку здушити, а це в імені „громадської солідарности". Я сказав — ні! Бо це фактично велось в імені якоїсь нерозумної політики та особистої самохвальби. Якщо хтось ослаблює громаду, це не Українська Католицька Церква, а радше ті, що її поборюють і встрявають до її внутрішніх справ. Лишіть Церкву в спокою, а радше нехай громада підпорядкує свої власні різноманітні політичні і світські погляди загальному добру українського народу.

З повною сміливістю підписую цього листа і прохаю шановну редакцію помістити його у щоденнику „Свобода".

† **Роберт**
см. Єпископ Пармм

„ФУНДАЦІЯ МАЗЕПИ ПРОПАҐУЄ КУЛЬТОБМІН З СОВЄТСЬКИМ СОЮЗОМ"

Під таким анекдотним заголовком газета „Національна Трибуна", офіційний орган Українського Визвольного Фронту, з 16-го лютого 1986 року надрукувала редакційну статтю, повну анекдотних парадоксів, викривлення фактів, неправдивих тверджень, бутафорного патосу та безпідставних обвинувачень на адресу Фундації ім. Мазепи та її діячів, які просто хотять привести пам'ятник Т. Шевченкові у Божий вигляд та прославити ім'я великого сина України концертом на столичному форумі. Ми не хочемо цитувати комічні твердження з цієї статті, але рекомендуємо всім нормально-думаючим українцям її прочитати для розваги.

Ми у Фундації ім. Мазепи вважаємо, що українська культура взагалі, а Тарас Шевченко зокрема, належать нам всім. І індивідуальне чи групове ставлення наших людей до цих справ у першу чергу визначає рівень їхньої власної культурности. УВФронтові у першу чергу треба визволитися від свого власного невігластва перед тим, поки вони матимуть право рекомендувати як і від чого „визволятися" іншим.

Фундація ім. Мазепи має повне домовлення з Управлінням парків і вже передала потрібну суму для вичищення пам'ятника, що відбудеться 3-го березня 1986 року, о 10-ій год. ранку. І про те, як українці турбуються своєю спадщиною писатиме столична преса, а 9-го березня відбудеться високоякісний концерт у честь Тараса Шевченка в Мистецькому Центрі ім. Кеннеді, з участю Визвольного Фронту чи без нього.

А громадський комітет треба створити: Про це ми давно всім писали і говорили. І коли такий комітет буде створений, Фундація ім. Мазепи передасть йому всі справи і радо включиться в його роботу — про це ми також говорили і писали всім.

Юрко Повстенко

Вашінгтон, Д.К.

ЧЛЕНИ РОДИНИ Богдана Ліса, одного з керівників „Солідарности", засудженого на два з половиною роки, повідомили західніх репортерів, що Б. Ліс почав голодівку на знак протесту проти поганих умов в тюрмі і порушень тюремними властями внутрішніх правил, які передбачають отримання листів і пакунків. Недавно присуд Ліса був переглянений, а термін ув'язнення зменшений на півроку. Адвокати Ліса настоювали на його звільненні, нарахувавши 25 процесуальних порушень під час слідства і суду. Брат засудженого Вальдемар сказав репортерам, що пакунки з продуктами, вислані через католицькі організації і Червоний Хрест, тюремні власті конфіскують. Лісові не дозволяють купувати продукти і теплі речі у в'язничному кіоску. За час, проведений у в'язниці, Ліс схуд на 18 фунтів.

Д-р Мирон Куропась

ПРО ДВА ЛИСТИ

Минулого року в квітні, перед самими відвідинами президента Роналда Регена в Німеччині цвинтаря в Бітбурзі, група етнічних провідників і я підписали „Листа до Президента" з настійним проханням до нього — відмовитися від його відвідин того цвинтаря, де спочивають тлінні останки відданих нацистських вояків: „Ми уважаємо, що Ваша візита до цього військового цвинтаря в Бітбурзі, — ми писали Президентові, — образить пам'ять тих американців, европейців та північно-африканців, які померли з рук нацистів".

„Можливо, що це й правда, що багатьох підлітків-вояків і недорослих, похованих у Бітбурзі, погнано до війська проти їх волі, — продовжували ми в листі, — і ми співчуваємо їм. Але всі вони стали частиною одного цілого — системи, яка діяла послідовно брутальним способом до самого кінця війни. Армія, в яку вони були завербовані, була відповідальна за вбивства американських полонених, за знищення европейського жидівства і за вимордування теж християн у кожній країні, яку захопила Німеччина".

Цей лист підписало багато етнічних лідерів, включно з Альоїзіюсом А. Мазевским, президентом Польсько-американського конґресу; Фредом Ротондаро, екзекутивним директором Крайової Італійсько-американської фундації, та Юліяном Кулясом, членом Крайової Ради Українського Конгресового Комітету Америки. Всі ми додали свій голос до загального хору, в якому об'єдналися американсько-жидівські організації та організації американських ветеранів, Американська Меморіяльна рада голокосту, більшість американських сенаторів, включно з республіканським проводом, і тисячі американських родин, які й досі оплакують втрату батька, чоловіка, брата і сина, забитих нацистами під час Другої світової війни. Скорочений текст цього листа опублікувала газета „Ню Йорк Таймс" з 5-го травня 1985 року.

Я підписав лист тому, що Україна зазнала жахливого спустошення під час нацистської окупації Другої світової війни, і тому, що я тісно співпрацював протягом двох десятків років з Американсько-жидівським комітетом, одним з головних ініціяторів цього листа.

Німецька окупація України, — згідно зі совєтськими джерелами, — дала в наслідку — знищення 3,898,457 осіб цивільного населення та 1,366,588 військових, тобто разом 5,265,045 з яких приблизно 900,000 були жидами. Якщо додати до цього числа 2,244,000 примусових робітників, багато з яких померло в Німеччині, то втрати України протягом нацистського періоду можуть зовсім добре сягати семи з половиною мільйонів.

Але втрати в людях — це лише частина суцільного образу. Перед відступом нацистів з України в 1944 році, вони також знищили 714 українських міст і містечок, спалили 28,000 сіл, знищили 151 музей, 62 драматичні театри і 600 кінотеатрів.

Я ніколи не мав нагоди формально і відкрито запротестувати проти нацистської мерзоти в Україні, Бітбурзький лист дав мені цю нагоду.

Хоча частина американських українців, здавалося, була задоволена побачити мій підпис під листом, багато інших вдоволеними не були. Особливо горлатими у засуді мене були певні члени Українського Народного Союзу, що пов'язані з крайнім крилом українського націоналізму. На Союзових нарадах в Керґонксоні, Чикаго та в Сиракюзах їхні запити до мене, їхні коментарі були майже слово в слово ідентичні, немов вони були спрепаровані в централі і розповсюджені до нижніх клітин для їхнього вжитку.

В січні 5-го, 1986 року, моє ім'я і прізвище було пов'язане з другим листом, опублікованим у „Ню Йорк Таймсі". Заголовок того листа був: „Не дозвольмо тероризмові поширитися по Америці"; лист засуджував три терористичні атаки на три різні американські бюра Американсько-арабського антидискримінаційного комітету (АДС). Одна з цих атак терористів мала наслідком трагічну смерть каліфорнійського реґіонального директора АДС Алекса Одега. Алекс Одег залишив 29-річну вдову і сиротами трьох діток у віці сім, п'ять і два роки. У звідомленні Федерального Бюра Інвестигацій (ФБІ) оголошено, що всі докази про замах вказують на Жидівську оборонну лігу, як на винуватця.

Лист Американсько-арабського антидискримінаційного комітету був написаний дуже обережно: „Як американці, — написано в частині цього листа, — ми горді з того факту, що в нашій країні різні ривалізуючі етнічні й релігійні групи, які ненавидяться й убивають одні одних за кордоном, уміють тут жити в мирі й дружбі. У цьому відношенні наша країна (ЗСА), не зважаючи на деякі недоліки, є моделем-зразком для людства".

Як у випадку бітбурзького листа, ряд етнічних лідерів підписали цей другий лист, і між ними рабин Юджін Міґали, екзекутивний ректор Гебрейського юніон коледжу; о. Казімір Пугевішус, екзекутивний директор Литовської католицької релігійної допомоги; активіст за людські права д-р Ралф Абернаті та італійсько-американський діяч Фред Ротондаро. Я підписав цей лист тому, що я був страшенно вражений зрос-

(Закінчення на стор. 3)

Степан Яворський

ПОЛІТИКА КАНАДСЬКОГО УРЯДУ У ВІДНОШЕННІ ДО МЕНШИН

II.

Внаслідок викрадення квебекськими екстремістами-сепаратистами англійського дипломата Джеймс Кросса і вбивства провінційного міністра П'єра Ляпорта, був проголошений в країні воєнний стан, і це припинило процес затвердження нової політики багатокультурности. Остаточно, 8-го жовтня 1971 року прем'єр Канади П'єр Трудо проголосив у Палаті громад політику багатокультурности, основою якої були признання, що в Канаді немає офіційних культур, що всі культури можуть розвиватися свобідно, та що уряд буде допомагати етнічним групам у плеканні їхніх культурних вартостей. Треба згадати, що не зважаючи на добру волю тодішніх працівників міністерства, які вводили в життя нову програму уряду, бюджет призначений на її виконання, як і засяг програми, були зведені до мінімуму. До цього причинились ці члени уряду і парляменту, які противились самій концепції багатокультурности, як також байдужість більшости послів і сенаторів, які не прив'язували надто великої ваги до нової програми.

Рівночасно з проголошенням політики багатокультурности, прем'єр Канади звернувся до всіх прем'єрів провінційних урядів із закликом, щоб вони прийняли політику багатокультурности в своїх провінціях. Усі провінції відгукнулись на цей заклик позитивно, крім прем'єра Квебеку Роберта Бурасса, який рішуче відкинув концепцію багатокульторности.

Введення у життя нової програми було доручено тодішньому підсекретареві Державного департаменту Джулієві Лєжє, який передав цей мандат своєму асистентові Бернардові Остромy. На жаль, ні в кабінеті уряду Труда, ані серед члену парляменту Ліберальної партії, з деякими рідкими вийнятками, не було ентузіязму до нової урядової політики. Ще менше доброї волі можна було завважити серед відповідальних бюрократів, кооперація яких є завжди необхідна для успішного переведення будь-якої нової програми. В той час, в самому міністерстві державного секретаря було кілька впливових урядників, які були прихильно наставлені до багатокультурности (Джуль Лєжє, Бернард Остри, Майк Маккейб, Дженіфер Макквін), решта персоналу була або байдужа, або, якщо мова про франкомовних урядників, негативно наставлена до цієї програми. Крім того, в найважливіших інституціях, як наприклад, бюро прем'єр-міністра і бюро тайної ради (Prime Minister's Office, Privy Council Office), відповідальні урядовці майже без вийнятку були наставлені до багатокультурности негативно. Остаточно, бюджет в сумі 3.5 мільйона долярів затверджено і програма почала функціонувати.

У федеральних виборах до Палати громад в 1972 році ліберали втратили тут парляментарну більшість. Щоб утриматись при владі ліберали мусіли покладатися на підтримку Нової демократичної партії. З вислідів голосування, особливо в західніх провінціях Канади, виглядало, що політика багатокультурности не принесла урядові очікуваного успіху. Деякі з дорадників прем'єра Трудо пояснювали, що причиною слабої підтримки урядової партії у виборах була убогість ресурсів багатокультурної програми та її обмежений діяпазон. Щоб поправити ситуацію прем'єр Трудо назначив спеціяльного міністра відповідального за програму багатокультурности, а це — д-ра Стенлі Гайдаша, члена парляменту з Торонто. Він був польського походження. У його окрузі, крім інших етнічних груп, жило багато українців.

Міністер Гайдаш зразу добився того, що бюджет програми багатокультурности майже потроївся. Міністер покликав до життя так звану Канадську консультативну раду для багатокультурности і Канадський дорадчий комітет для етнічних студій. Він також скликав нараду голів федеральних культурних агенцій (Радіо Канада, Національна Фільмова Рада, Публічні архіви, Національна Бібліотека, Національний Музей і інші) і закликав їх до пожвавлення їхньої активности в ділянці багатокультурности. Кожній з цих культурних установ уряд призначив окремий бюджет для потреб багатокультурної програми.

Варто, однак, згадати, що призначення Гайдаша на міністра багатокультурности бюрократія не прийняла з прихильністю. Навіть у самому міністерстві, яке він офіційно очолював, він зустрів нехіть, а то й ворожість до його ініціятив. Щоправда, д-р Гайдаш, не зважаючи на позитивне ставлення до концепції багатокультурности й інших позитивних прикмет, не завжди мав достаточне відчуття ситуації у відношеннях зі своїми урядовцями. Майже від перших тижнів свого урядування він попав у конфлікт з асистентом державного підсекретаря, Бернардом Остримм, і в цьому конфлікті Острий вийшов переможцем, а Гайдаш програв, не отримавши ніякої підтримки від прем'єр-міністра Трудо.

Після цієї поразки, його корисність як міністра багатокультурности була мінімальна. Гайдашеве ставлення до українців було в основному позитивне, хоч він зрозуміло, фаворизував поляків.

Нові вибори в 1974 році дали Ліберальній партії знову абсолютну більшість в Палаті громад, не зважаючи на те, що етнічні виборці, включно з українськими в західніх провінціях Канади, голосували в більшості за кандидатами з Консервативної або Нової Демократичної Партії. Декілька консервативних послів із Західньої Канади були українського походження. Від вислідів цих виборів потерпіла програма багатокультурности. Прем'єр Трудо прийшов, мабуть, до висновку, що етнічні голоси нелегко здобути оказійними дотаціями на їхні культурні потреби. Хоч з політичних мотивів програма багатокультурности залишилась під тимчасовим керівництвом міністра Джона Монро, який був рівночасно міністром праці, напрямок програми почав поступово повертатися у сторону так званих „видимих меншин" („visible minorities"). Завдяки енергійним заходам проф. Манолія Лупула, який в той час був заступником голови Канадської консультативної ради для багатокультурности, цей процес переорієнтації політики багатокультурности був дещо загальмований тому, що проф. Лупул переконав міністра, що багатокультурність була надалі популярною серед етнічних канадців та що основна зміна в програмі принесе тільки шкоду для уряду.

(Продовження буде)

ЛЮТИЙ — ЗБІРКА УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДСЬКОГО ФОНДУ — 1986

Достойні Громадяни — Українці в ЗСА!

Після 1-ої Крайової Української Американської Координаційної Ради (УАКР) у Філядельфії 18-го-20-го жовтня 1985 року. Екзекутива УАКРади приступає до поширеної громадсько-політичної діяльности у важливих ділянках внутрішнього організованого життя української спільноти, як і у справах зовнішнього характеру.

УАКРада, маючи унормований статутом поділ прав керівництва і контролі і ним гарантовану рівноправність для усіх членів, є взором громадсько упорядкованої централі і віддзеркалює погляди якнайширших кіл української громади. Згідно із цим УАКРада буде далі інтенсивно продовжувати працю в напрямі конструктивної реорганізації громадського життя, з одною спільною репрезентативною централею.

У зовнішньо-політичних стосунках УАКРада буде продовжувати вже встановлені з урядовими чинниками ЗСА зв'язки, де разом з іншими недержавними (етнічними) організаціями дає підтримку тим ділянкам державної політики, які ідуть на користь поневолених большевизмом народів, а передусім України. Тут ідеться про боротьбу за людські та національні права, про міжнародний договір про ґеноцид, справи поширення культобміну та відкриття консуляту в Києві, останній епізод із українським моряком М. Медведем, справи допомоги резистансові комуністичної експансії та багато інших актуальних проблем. Усі ці ділянки міжнародних стосунків відкривають можливість подавання інформацій потрібних для України і про Україну.

Сьогодні, коли іде із Москви систематична атака на все наше організоване життя з допомогою протиукраїнських сил та з надією на незаінтересованість і необ'єктивну наївність державних чинників ЗСА, вона вимагає від української громади рішучої централізованої і професійної оборонної акції у формі одного осередку боротьби проти знеславлення українського імени із відповідним дослідчим і документарним центром.

Ця справа стала в центрі Екзекутиви УАКРади і вона буде продовжувати здійснювання тих потреб тим більше, що атака йде не лише проти нас тепер, а обрахована на дискримінацію наших майбутніх поколінь у цій державі.

Щоб уможливити УАКРаді здійснення тих завдань, а також щоб вив'язатися із фінансових зобов'язань супроти СКВУ, Екзекутива УАКРади звертається до громадянства з просьбою активно продовжувати встановлений два роки тому

УКРАЇНСЬКИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ ФОНД

для покриття бюджету конечних видатків, зв'язаних з її діяльністю. Підставові внески до Фонду є такі:

$250.00 дол. — від крайових організацій
50.00 дол. — від їхніх відділів та від місцевих організацій
25.00 дол. — від осіб, що заробітково працюють
15.00 дол. — від пенсіонерів
5.00 дол. — від студентів

Проситься в міру можливостей не обмежуватись до цих мінімальних сум.

Чеки виписувати на: Ukrainian American Coordinating Council і висилати до: Ukrainian American Coordinating Council, P.O.Box 1709, New York, N.Y.10009.

Екзекутива УАКРади

Про два...

(Закінчення зі стор. 2)

таючою хвилею насильств з боку жидівських екстремістів в Америці, і тому, що я на протязі восьми років був пов'язаний з АДС.

Араби-американці — не єдині, яких атакується в Америці. Минулої осени Черім Субзоков і Ельмарс Спроґіс, два східньо-европейці, яких обвинувачено в здогадних нацистських злочинах Бюром ОСІ, були заатаковані, і перший з них убитий, а другий — критично скалічений, у бомбових замахах, не зважаючи на те, що обох їх виправдано федеральним судом від будь-яких закидів сумнозвісного ОСІ. Жидівська оборонна ліга взяла на себе відповідальність за напад на Ельмарса Спроґіса, а представник відламу Жидівської оборонної ліґи — групи під назвою Жидівська оборонна організація — назвав напад на Черіма Субзокова „праведним актом".

Через кілька днів після появи цього листа в „Ню Йорк Таймсі" колишній працівник Американського жидівського комітету Адам Симмс написав мені записку: „Мені було приємно зустріти Ваше прізвище під повідомленням-листом в „Ню Йорк Таймсі" учора проти терроризму в Америці. Це добре бачити людей, які висловлюються проти такого доморощеного варварства".

Але цілковито інакший відгук, однак, прибув від Ришарда Дж. Розенблюта, коментар якого появився в виданні з 23-го січня „Жидівських Вістей", нюджерзької публікації Об'єднаної жидівської федерації. Засуджуючи всіх підписаних під листом (Жида-американця, що підписав лист, описано як такого, що подав „унікальний і болючий концепт до етнічної самоненависти і самозради в ім'я мнимої соціяльної справедливости"), Розенблют резюмує: „Але пальма першенства в кепському смаку зберігається за двома литовськими церковниками, до яких приєднався лідер з Українського Народного Союзу, які безсоромно додали свої голоси, дуже зручно забуваючи, що їхні рідні землі напоєні жидівською кров'ю".

Це типове для українофобів, які замешкують жидівсько-американські громади, що пан Розенблют вірить в те, що народжені в Америці українці, які не мали нічогісінько спільного з винищуванням жидів, не мають права в ЗСА протестувати проти насильств будь-якої природи тільки через те, що вони... українці. Розенблютові треба пригадати, що українська земля напоєна непомірно більше якраз українською, а не жидівською кров'ю, і пригадати йому те, що огидний тероризм, незалежно від того, хто його чинить і поширює, треба таврувати і засуджувати. Я так і вчинив. І я стою твердо на становищі, висловленому в листах, що їх я підписав.

Все це підтверджує дві речі: існують ненависники в обох громадах в Америці, і серед українців і серед жидів, які роблять кагебівську роботу, — вносячи роздор поміж українців-американців і жидів-американців. Прірва поміж цими двома етнічними групами, здається, глибшає, і мабуть незабаром її не можна буде переступити. Українці здають собі справу з цього. Чи здають собі справу з цього теж жиди?

Пам'яті...

(Закінчення зі стор. 2)

Олена Антонів-Красівська і Тарас Чорновіл (1980)

Цей родинний затишок тривав до болю коротко: 2-го лютого ц.р. Олена Антонів загинула в автомобільній катастрофі. Жменькою землі на її могилу хай буде вірш недавно померлого поета Богдана Нижанківського „Чотири криниці":

Мій Львів самотній буде.

Ах, скільки він самотній був!
На Ринку в чотирьох криницях
вода тече.

Над ними сонце нахиляється,
відходить і приходить.
Над ними місяць нахиляється,
відходить і приходить.

Ах, скільки ми самотніми були!
Ми нахилялися, відходили і приходили.
Ми відійшли — і вже не прийдемо.

І Львів самотній буде.

На Ринку в чотирьох криницях
вода тече.

ЛИВАНСЬКІ МУСУЛМАНИ-шіїти і регулярні частини сирійського війська обстрілювали гарматним і ракетним вогнем поселення християн у східній і північній частині Бейруту і на передмістях. Контрольоване християнами радіо обвинуватило формально сирійців за участь в обстрілюванні заселених пунктів, у якому загинуло чимало цивільних осіб, які не могли втекти до безпечних місць. Президент Амін Гемаєль, християнин, не був в Ливані під час обстрілювання християнських поселень. Він щойно повернувся з поїздки до Европи і відвідин Франції, Італії, а по дорозі Марокко і Сирії. Довідавшись про цей нелюдяний акт мордування цивільного населення, він виступив по радіо проти усіх бунтівників, які не бажають підпорядкуватися законам країни, і хочуть далі продовжувати громадянську війну.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
Дорогої БРАТАНИЦІ

бл. п.

ХРИСТІ МІЗЬ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

1-го березня 1986 р., о год. 7:30 ранку
в церкві св. Михаїла у Чикаґо, Ілл.
при вулиці 12211 С. Парнелл

Просимо Рідних, Приятелів і Знайомих в цей день з'єднатися з нами в молитвах за душу Незабутньої Покійної.

У глибокому смутку —
стрийко ЛЮБОМИР МІЗЬ з Родиною

У ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої
ДРУЖИНИ, МАМИ та СЕСТРИ

сл. п.

Марія Конопасевич
з дому Кострубяк

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

буде відправлена

у неділю, 2-го березня 1986 р., о год. 9-ій ранку
в церкві св. Ів. Хрестителя у Віпанні, Н. Дж.

Просимо згадати в цей день Покійну у своїх молитвах.

Чоловік — ВАЛЕНТИН
Донька — МАРҐАРЕТА з мужем ЛЕВКОМ
і дітьми ЛАРИСОЮ і МЕЛАСЕЮ
Син — ЄВГЕН з дружиною КАТЕРИНОЮ
Брат — ВАСИЛЬ з дружиною РЕҐІНОЮ
Сестра — СОФІЯ ЛЕЩУК з родиною в Україні

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої Найдорожчої
ДОНЕЧКИ, СЕСТРИ, ВНУЧКИ, ПОХРЕСНИЦІ І НАРЕЧЕНОЇ

бл. п.

ХРИСТІ МІЗЬ

будуть відслужені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

у місцях, де поселена численна Родина.

Нюарк, Н. Дж. — церква св. Івана Хрестителя;
Чикаґо — церква свв. Володимира й Ольги;
Ґлен Ков, Н. Й. — монастир св. Йосафата;
Лос Анджелес, Каліфорнія;
Воррен, Миш., — церква св. Йосафата;
Клівленд, Огайо;
Гартфорд, Конн.;
Балтімор, Мд.;
Філядельфія, Па. — Український Католицький Університет;
МекАду, Па. — церква Пресв. Марії;
Норт Порт, Фльорида — церква св. Андрея;
Тонаванда — Баффало, Н. Й.;
Торонто, Канада — церква св. Миколая;
Торонто, Канада — церква св. Евхаристії;
Вінніпеґ, Канада — Катедральна Церква;
Саскатун, Саск., Канада;
Мюнхен, Німеччина;
Церква Матері Божої Жировицької — Рим
Студіон — Рим — 2 Служби Божі та Григоріянка

•

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо щиру подяку:

Всеч. о. Панасюкові, пароховi церкви у Віпані, Н. Дж., за уділення Покійній Найсвятіших Тайн в далеко віддаленому шпиталі; Всеч. оо. Панасюкові і А. Гавкалюкові з Ґлен Ков за відслуження Парастасу і Похоронів;

Пані Муссаковській за прощальні слова в похоронному заведенні Литвина; п-ні Славі Олесницькій за прощання на тризні, а спеціяльно від сина Мирона, шкільного товариша Покійної;

панні Роксані Ворох — приятельці Покійної Христі за зворушливі слова прощання на тризні.

Всім: Родині, Приятелям і Знайомим за чудові квіти, датки на Служби Божі і Григоріянку, співчуття та щире серце, яким старалися нас потішити.

Через 28-ий Відділ СУА в пам'ять Покійної Христі на стипендію для сиріт зложили:

п. Є. Цяпка $10, п. О. Цар $10, п. Р. Столярчук $10, п. О. Муссаковська $10, п. А. Тиха $20, п. М. Павловська $20, п. Л. Савойка $20.

На сиротинець в Бразилії — п. О. Яворська $20.

На Пласт — п. Діяна Підлуська $20.

На Гарвардський Проект Хрищення Руси-України — п. Галя Мартинюк, Акрон, Огайо — $50.

Зі зболілого серця Всім Щире Спасибі.

Родина
Хресна мама Марія Павловська
Ед Мелцер

ПОДЯКА

За ініціятивою пластових куренів „Перші Стежі" та „Верховинки" в неділю, 10-го листопада 1985 року появилась у щоденнику „Ню Йорк Таймс" сторінка в обороні українських політичних в'язнів та звернення до президента Реґена порушити цю справу під час його зустрічі з Ґорбачовим.

Ця сторінка появилась головно завдяки жертвенності та зрозумінню важливости цієї справи, які виявила наша українська громада. Ми дійсно були зворушені цією підтримкою, яку ми отримали не тільки від членів Пласту, поодиноких куренів, станиць, але також від громадських установ і організацій та поодиноких громадян. Дякуємо нашим часописам, які інформували громаду про нашу акцію, та які дали нам моральну підтримку.

1 і 1/2 мільйона примірників цього числа „Н. Й. Таймсу" розійшлось по цілому світі. Ми одержали листи від представників преси і поодиноких осіб, які цікавляться цією справою і просять про більше інформацій.

Датки, які надійшли перед і після появи сторінки, перевершили потрібну на видання сторінки суму, тому плянуємо використати ці гроші, поміщуючи у відповідний момент, друге оголошення, яке буде присвячене тим українським політв'язням, які тепер караються в тюрмах і на засланні. Нижче подаємо список жертводавців.

Щиро дякуємо всім!

Пластові курені „Перші Стежі" і „Верховинки"

Український Народний Союз $2,000.00, Український Братський Союз $250.00, Провидіння $100.00, Православна Кредитова Кооператива в Ню Йорку $250.00, Православна Кредитівка св. Андрея в Бавнд Бруку $100.00, Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" - Ню Йорк $1,000.00, Пассейк $1,000.00, Йонкерс СУМА $250.00, Джерзі Сіті $250.00, Філядельфія $100.00, Чикаґо $50.00, Гартфорд $50.00, Рочестер $100.00, Українська Щадниця Філядельфія $200.00, Український Золотий Хрест $250.00, Відділи СУА: 64-ий $100.00, 82-ий $100.00, 71-ий $50.00, 89-ий $50.00, 1-ий $25.00, 45-ий $25.00, 62-ий $25.00, 91-ий $25.00, 104-ий $10.00, Т-во Укр. Профес. і Купців в Ню Джерзі $250.00, ТУІА Секція Н. Дж. $200.00, Фундація УВУ $100.00, Молоді Профес. УІА $100.00, Український Спортовий Клюб в Ню Йорку $100.00, Вашінґтонська Група $100.00, Б-во Молоді св. Мучеників Бориса і Гліба в Чикаґо $50.00, „Нова зоря" — Чикаґо $50.00, НТШ $50.00, Т-во „Бесіда" в Керґонксоні в пам'ять св. п. Володимира Сушкова $50.00, Марійська Дружина в Керґонксоні $20.00, Український Визвольний Фонд $20.00, ЗУАДК $200.00, м'ясарня „Броди" $50.00, „Ексчендж Анлімітед" $100.00, „Васьків енд Санд Ентерпрайз" $100.00, Алекс енд Смаль $100.00, „Блю Белл Корпорейшен" $100.00, похоронне заведення Литвин і Литвин $25.00, Крайова Пластова Старшина в ЗСА $1,000.00, **Пластові станиці:** Нюарк $500.00, Джерзі Сіті $200.00, Гартфорд $150.00, Балтімор $100.00, Ню Бранзвик $100.00, Йонкерс $100.00, Вашінґтон $100.00, Баффало $50.00, Керґонксон $50.00, Олбані $50.00, Лорейн $50.00, Лос Анджелес $25.00, **Пластові Курені:** „Перші Стежі" $1,700.00, „Верховинки" $1,000.00, „Бурлаки" $500.00, „Червона Калина" $500.00, „Ті, що греблі рвуть" $300.00, „Лісові Чорти" $200.00, „Чорноморські хвилі" $100.00, ім. А. Войнаровського $100.00, „Спартанки" $100.00, „Чорноморці" $50.00, „Вовкулаки" $50.00, „Лісові Мавки" $50.00, „Характерники" $50.00, „Дубова кора" $20.00, Пластприят в Бріджпорті $20.00, Члени Пластприяту в Ню Йорку $200.00.

По $200.00: М. і О. Гнатейко, В. і Д. Гойдиш, д-р Ю. і О. Ґной, І. Пацлавська.

По $150.00: д-р Р. і А. Алиськевич.

По $100.00: Р. і І. Бадяк, Ю. Бачинський, Т. Бень, А. Бойчук, І. і Л. Вербицькі, І. і М. Вислоцькі, д-р С. Войтович, Р. Волчук, Я. і М. Ганкевич, Е. Гойдиш, М. Грушкевич, Т. Гунчак, Д. і Е. Жарські, д-р В. Заньків, О. Зазуля, Д. і М. Копаниці, О. і М. Коропецькі, І. і Н. Коропецькі, Д. Косович, д-р Л. Коцур, д-р Ю. Кузич, д-р Л. Кузьмак, І. і Я. Куровицькі, М. і Д. Лебедь, Л. Лозова, Б. і О. Михайлів, І. і Я. Моцюк, Ю. Негребецький, д-р В. Т. Новаківський, С. і О. Островські, І. і д-р Я. Падох, А. Пащук, А. Перейма, А. і В. Петришин, д-р В. Петришин, М. і Л. Прокоп, Ю. Процик, О. Рак, В. Роменюк, д-р Я. Рожанковський, д-р Ю. Руденський, д-р В. Саляк, А. і З. Салевич, М. Савицька, Ю. і Х. Савицькі, Р. і М. Смик, Н. і В. Сохан, Ю. Тарасюк, д-р С. Тимків, Е. і Б. Титли, У. Урбан (Едмонтон), Х. і Ю. Ференцевич, Л. Чолган, М. Шкамбара, д-р Л. Явний, Д. і О. Якубович, І. і А. Ярош, З. і О. Савчук.

По 75.00: К. і В. Воловодюк, І. і Н. Ґавдяк, М. і С. Хемич, Б. і В. Слиж.

$70.00: Д. Беднарський.

По $50.00: д-р Л. Балтарович, В. Безсонів, С. Біда, О. Біланюк, О. Білоус, В. Васильківський, Л. і Ю. Волинець, О. Воробець, З. і Р. Воронка, Б. і Л. Гайдучок, І. Ганкевич, Н. Гафткович, М. Гатала, Ю. Герман, Я. Гладкий, Б. і І. Глушевські, В. Гнатківський, І. і Н. Головінські, В. і Д. Гойдиш в пам'ять Олега Клюфаса, С. і Л. Гуменюк, В. Ґарбер, М. Даниш, Н. Дейчаківська, О. Декайло, І. і Л. Декайли, д-р П. Демус, Л. Долинська, М. Жовнірович, д-р В. Зарічний, З. Захаріясевич, Л. і Л. Зєлик, М. Івасівка, О. і М. Качмарські, Х. Ковч, Б. Ковч, Д. Ковч, Т. і К. Козбур, д-р Т. Крупа, О. і Б. Кузишин, О. і О. Кузишин, О. Кузьмович, д-р А. Лемішка, Р. і Х. Леонард, д-р В. і О. Марчук, О. і І. Масник, М. і О. Мочула, Н. і Н. Нинка, М. З. Одежинська, Р. і М. Олинець, д-р Я. Оришкевич, Ю. Панчук, О. Панасюк, Х. і Б. Певні, І. і М. Процінські, О., І. і Ю. Ратичі, А. Рак, д-р А. і Р. Ріпецькі, Л. Роговська, Митроп. Мстислав Скрипник, М. і Я. Сидоряк, В. Сворак, І. і Д. Скіра, д-р М. Фішер Слиж, Ю. і А. Слюсарчук, А. Слободян, І. І. Сось, І. Сохан, О. Суховерський, А. і Т. Тершаковець, Я. Ткач, д-р Ю. і О. Тритяк, І. і Е. Турчан, Х. і Б. Турченюк, М. і Р. Турянські, д-р О. Фаріон, д-р В. і О. Фединяк, Б. Фессак, Л. Харченко і п. Харченко, М. Храплива, д-р Б. Худьо, І. і Б. Чайковські, К. і Я. Червоняк, д-р Г. Шалаута, Е. і В. Шипайло, Д. і І. Шуст, М. і Р. Яримович, д-р М. Ярославська, М. Ярош, В. Яцків, А. і С. Юзенів, В. і М. Шарко, Я. Шеґрин.

$45.00: Р. МАЦ.

По$40.00: І. Гладка, Л. і Т. Гриців, д-р В. Кіналь, В. Шевчук, М. Кравс, Б. Онишкевич, Ю. і М. Пазуняк, д-р О. Сохан, Л. і О. Щур.

По $30.00 зложили: Я. Букачевський, М. Вижницька, Л. Григорчук, В. Кравець, В. Лабінська, О. Леськів, Л. і З. Осадца, О. Парубчак, Я. і Р. Полюхович, Т. Сілецький, Н. Соневицька, Н. і М. Титли, Л. і Р. Тимчук, І. і У. Шмериковські, Л. Чопівська.

По $27.00: Ю. і Т. Берч.

По $25.00: Б. Артимишин, М. і У. Бабюк, Р. Балтарович, В. і Х. Баранецькі, А. і Л. Баранецькі, Л. і А. Біґун, д-р О. і І. Білик, Л. Біловщук, М. Болюх, Х. Блаженко, Б. і Я. Боднарук, Р. Борковський, Е. і З. Брожини, М. Ваньо, д-р І. Васинчук, Й. Вовк, Ю. Волошин, В. Воронка, д-р Г. Врецьона, А. і О. Гаврилюк, І. Гайда, М. і З. Галів, д-р Т. Ганушевський, В. Гатала, Т. і С. Геврик, Б. і Д. Гірняк, Б. Глинський, В. Гнатчук, А. Голубець, Р. Гриців, З. Гулей, І. Гуменюк, І. і Н. Ґавдяк, д-р І. Ґалярник, В. Ґной, Б. Ґудзяк, Ю. і Т. Данилів, В. Залуцький, В. Захарія, А. Заяць, А. і О. Іваськів, Е. Івашків, Х. і І. Клюфас, М. Ковблянська, Ю. і К. Козак, К. Корбет, А. Корнієнко, В. і У. Коропей, І. і Н. Коропецькі, д-р Р. Кравчук, д-р Б. Криницький, Я. Кришталович, Д. Кузик, Б. Кузишин, мол., Н. Кузич, А. Кулик, Ю. Купчинський, Л. і І. Кушнір, Б. Кутний, М. Лабунька, д-р В. Лебедович, В. Левицька, В. Лімонченко, д-р І. Лисейко, д-р Р. Літепло, О. Лопатинська, Г. і С. Максимюк, І. і Л. Макух, Л. Маринюк, Е. Мартинів, М. Мирошниченко, Л. і О. Мостович, Х. Навроцька, д-р І. Насадука, Г. Овчаренко, Н. Олдс, д-р Б. Осадца, Ю. Осінчук, К. і Д. Пащин, М. Перейма, В. Плешко, Ю. і В. Попель, О. Попель, М. В. Поритко, А. Прасіцкий, І. Прийма, д-р В. Прокопів, Е. Прокопович, П. Пясецька, П. і О. Пясецькі, В. Рак, Ю. Раковський, Г. і Р. Ратис, д-р М. Ріпецький, Я. Рубель, М. Рудик, І. і О. Руденські, Ю. і М. Сай, Н. Самокіш, М. Семанишин, І. Сеник, М. Свінчук, З. Снилик, С. Сова, Т. Сохан, Л. Стадниченко, Б. і Л. Старух, Ю. Старосольська, Ю. Старосольський, М. і Л. Стасюк, Л. Стебельська, В. Стойко, В. Сушків, О. і М. Тарнавські, Н. Терлецький, Я. і О. Терлецькі, М. Титла мол., М. Тишинська, О. і Ю. Тритяк, А. і Р. Трохимчук, О. Фаріон, Ю. Федик, П. Фонтана, Т. і Т. Хархаліс, А. і Х. Храпливі, М. Хариш, Л. Цьолко, А. і Р. Цьонка, В. Чума, М. Шарко, І. Шевчук, І. і У. Шмериковські, М. і Н. Шміґель, М. і О. Юзенів, Р. і М. Юзенів, В. Якимчук, Я. Яримович, З. і О. Яримовичі, І. і О. Яцків.

$21.00: Іванків.

По $20.00 зложили: О. Балабан, Я. Бачинський, С. Берегулька, Д. Беднарський, С. Білан, Я. Біланюк, М. і С. Білас, Я. Біґун, М. Білозор, Н. Білозор, Р. Бобяк, М. Богун-Худинів, З. Боднарський, С. Бойчук, Ю. Боєчко, Р. Бродин, П. Вариха, Б. Вітюк, Л. Вижницька, Е. і Р. Войнаровські, О. Гайдук, О. і М. Гладкі, М. Голіян, М. Головінська, Н. Горб, О. Гриців, І. Грушкевич, А. і О. Ґавдяк, Д. і П. Ґеча, В. і Р. Ґлух, Л. Ґной, О. і В. Ґной, С. Демиденко, К. Денисенко, З. Дерлиця, Р. Дикун, д-р С. Дудяк, І. Гомотюк-Зєлик, О. М. Злочковський, д-р М. Іваницький, В. Іваськів, О. і А. Іваськів, О. Іскало, М. Кавка, Н. Каменецька, Дж. Керепейза, О. Кінг, д-р Р. Кіцай, В. і В. Кліші, В. Ковач, В. Ковч, Т. Ковч, Д. Комілевська, З. Когут, О. Коропецька, В. Корсунь, З. Коссак, Б. Котис, А. Кочман, І. Кошарюк, О. Кравс, І. Крамарчук, С. і О. Крижанівські, М. Крупка, О. Кузишин, О. і В. Кузьмич, Ф. Кульчицька, М. Курчак, Р. і М. Кушнір, д-р О. Кушнір, д-р Ю. Кушнір, С. Кузь, І. Левицька, Б. Левицький, Р. Левицький, М. Леськів, Н. Лончина, В. Лучкань, Р. і Г. Микита, В. Мочула, Г. і Г. Мудрі, М. Мудра, П. Мудрий, С. Нагірна, Н. і М. Невмержицькі, Е. Осґуд, В. Палідвор, С. Папилик, д-р Ю. Павлишин, С. Паньків, І. і Б. Пастушак, З. Пащин, М. Перейма, І. Печенюк, С. Пурій, Ю. Путикевич, Н. і Р. Рибак, О. Савчинський, П. Саляк, Ю. Саєвич, М. Сербин, Н. Світлична, А. Сворак, І. і Г. Скубяк, А. Слинько, С. Слободян, Р. Соболь, А. Стенько і родина, д-р Л. Стефанівська, Т. Тенюх, В. Теркун, д-р В. Тріґос, В. Тромса, М. Федерко, Р. Ференцевич, Р. Хемич, Б. Худнів, Д. Хухра, Я. Ціханська, Н. і М. Цьолко, І. Чайковська, Р. Чайковський, Л. Черник, М. і Л. Чолган, Х. Шепелява, П. Шкафаровський, Н. Шуст, М. Юрах, родина Юрчак, М. Ясінська, Т. Яцків.

По $15.00 зложили: Р. і С. Андрушків, М. Бачинська, Н. і В. Василик, Д. Витанович, П. Войтович, Н. Волинець, І. Волосенко, М. Демчишин, С. Дорощак, М. Ковалюк, К. Корбетт, С. Ф. Кравець, Л. і Б. Крамарчук, п-во Кулиничі, М. Масюк, Н. і В. Масюк, А. Мельничин, А. Мілянич, О. Микитюх, М. і І. Павлишин, Б. і М. Пашковські, К. і Е. Степові, Х. Соневицька, В. Тершаковець, С. Штомпіль, О. Чмола, В. Яців, д-р А. Якимів.

По $10.00 зложили: Дж. і Н. Аміноф, М. Андрейко, М. Андрушків, В. Базарко, Ю. Базилевський, М. Бакалець, Р. Барансевський, М. Барнай, М. Бартошик, О. Бачинська, д-р Ю. Бережницький, О. Бережницька, З. Береза, Б. Біловщук, Т. Білостоцький, А. Бойцун, З. Брикович, М. Бродило, О. Буката, д-р Г. Бурбелло, В. і С. Вадуцкі, С. Ващак, О. Венґерчук, В. Вишневський, д-р Е. Войнаровська, І. Гафткович, Л. Гевко, А. Гарасименко, В. Головінська, Ю. Головчак, В. Горський, В. Гриньків, Ю. і Л. Гук, К. Гуцал, д-р О. Ґудзяк, П. Дармограй, М. Дідух, М. Диґдалевич, д-р М. Диміцький, Г. Дмихайло, Р. Домарацький, Л. Дулин, д-р А. Дякун, О. Дяченко, С. Дячок, І. Єзерський, В. Забійло, Л. Заїка, Р. Запутович, А. і М. Зєлик, О. і Н. Зінкевич, Ю. Ісаїв, В. Калинич, В. Калинович, Р. Кармазин, М. Карпевич, В. Картинич, Ю. Кашуба, В. і Л. Кеске, В. Кіґута, Т. Кічоровська, В. Квас, С. Квасовська, З. Квіт, А. Клос, Я. Клим, А. Кобрин, П. Ковалик, Т. Ковалик, В. Когутяк, С. Ковалишишин, О. Козбур, М. Кознарська, М. Коломиєць, Л. Колтунюк, М. Коменовський, Б. Копистянський, Г. Коренець, Л. і Л. Коритко, Л. Коритко, Х. Косарчин, В. і С. Костюк, С. Котко, І. Котлярчук, В. Кравс, Ю. Крижановський, О. Кричин, Р. Кузьмич, В. Кучер, Л. і О. Лабунька, С. Ладанай, О. Лащенко, Р. Левицький, І. Лешко, Л. Ліндерґолм, М. Лис, М. Лисак, Я. і Г. Литвин, М. Лоза, М. Лотоцький, Е. Людкевич, Б. Макольондра, Ю. М. Максименко, М. Марків, о. Ю. Маркевич, В. Маркусь, М. Марушка, Р. Марушка, Д. Матковська, П. Матула, І. Медвідь, О. Микитей, К. Мисько, Б. Миско, І. Морховська, Т. Москаль, М. Пришляк-Мостович, А. і М. Мотиль, Л. Музичка, о. І. Наконечний, О. і Н. Німилович, І. Нинка, Т. Новосівський, Е. Обаранець, Я. Оберишин, Л. Онишкевич, д-р Р. Осінчук, Б. Павлюк, О. Пастернак, О. Пацлавський, М. і Л. Пежанські, Г. Пиріг, Р. Платош, о. Г. Подгурах, О. Поліщук, Т. Попович, д-р П. і д-р А. Правак, Я. Пришляк, М. і Г. Раковські, З. Ребенюк, Т. Рішка, В. Рудакевич, Ю. Саєвич, Е. Саноцька, В. Сафян, П. Семенюк, Л. і С. Семущак, Г. Скорецька, А. Слободян, Г. Стадник, М. і М. Стасюк, д-р Х. Стасюк, М. Стефанишин, Д. Стець, Я. Сушко, П. Тижбір, Д. Ткачук, О. Ткачук, М. Троян, О. Турула, Ю. Турчин, І. Фіґліюс, Л. Француженко, С. Хома, І. Хомко, Б. Шіманора, С. Шишка, П. Шмунчук, Е. і Е. М. Цісик, Л. Чудовський, В. Явдошин, М. Яворський, В. Яворський, Г. Яремко, Т. Яцкевич, В. Юрчунко.

$8.00 зложили: Р. і Р. Меціяк; **$7.00**: В. Лучкань; **$6.00**: С. Ґепфонд.

По $5.00 зложили: М. Барицький, О. Белилишин, В. Берізка, Н. Блендонога, О. Бобиляк, Р. Боднарук, Бохно, Б. Бузима, В. Бурда, Ваньо, Д. Возняк, С. Ганкевич, Герман, Д. Глушко, Л. Головатий, І. Горбачук, П. Горішна, род. Гошків, Ж. Гумак, Ю. Ґавдяк, Е. Ґіль, п-і Ґіліпей, С. Данилюк, Р. Демчук, В. Діберт, Домчко, М. Драпка, М. Дубровська, Ф. Жолондяк, М. Зазуляк, І. Зарон, В. Захвалинська, Г. Заяць, О. Зинюк, С. Івашко, М. Катрій, І. Качмарик, М. Керзак, А. Кілко, М. Кладочний, Е. Ковтало, Б. Козак, Г. Козак, Г. Козар, Р. Конотопський, Коцюрко, д-р С. і С. Кочій, І. Крамарчук, М. Криворук, М. Криверчук, Н. Куйдич, Кулик, Н. Кулинич, Т. Крупа, О. Лаба, А. Лесів, П. Литвин, М. Паньків, І. Пежанська, А. Петиш, В. Пилипець, Ю. Подоляк, С. Покора, С. Поліщук, С. Поперечний, С. Прончик, М. Проценко, Л. Процик, І. Пукаляк, О. Равлюк, Р. Равлюк, М. Раковський, М. Ренер, В. Рудик, Я. Савчак, О. Савич, М. Салдид, М. Стець-Скасків, Ю. Снігур, В. Соловчак, М. Стельмащук, Й. Тарнавський, О. Татарський, О. Терпак, Тижбід, Тиньо, О. Титла, Б. Топольницька, М. Федорів, Л. Хай, С. Хай, О. Хомин, Л. Царик, О. Цибик, д-р О. Черник, І. Чернявський, Б. і А. Чобельські, Н. Яремко, Ю. Яцикевич.

$4.00: С. Кульчицька.

$3.00: М. Губчак.

По $2.00: Я. Бендюк, Б. Войтович, М. Захарків, М. Кормелюк, п-во Ласьки, Б. Маланяк, Я. Мелех, А. Приґуса, М. Слота, Рибак, І. Хмелевська, М. Хома, Д. Чорнодольська.

$1.50: Д. Слонська. **По $1.00**: Ю. Юринець, С. Барановська, П. Педлтон.

СОЮЗОВЦІ! КОНВЕНЦІЙНА КАМПАНІЯ 31-ої КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ВЖЕ ПОЧАЛАСЯ. ЇЇ МЕТА ПРИДБАТИ 1,500 НОВИХ ЧЛЕНІВ ДО КІНЦЯ ТРАВНЯ ЦЬОГО РОКУ. ТІЛЬКИ ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЮ ВЕЛИКУ МІСІЮ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ.

УРЯД ФРАНЦІЇ ЗВІЛЬНИВ двох палестинських терористів, членів групи Абу Нідаля, після того, як вони відсиділи у в'язниці половину терміну. Звільнені Асад Каєд і Гасні Гатем були засуджені в 1978 році на 15 років ув'язнення за вбивство двох палестинців, які виступили проти Абу Нідаля. Каєда і Гатема звільнили 5-го лютого, але про це стало відомо лише 21-го лютого, коли вони були вже за межами Франції. Невідомо однак, в яку країну вони виїхали.

ЗГІДНО З РІЧНИМ рапортом Ренд корпорації із Санта Моніки в Каліфорнії, установи, що займається вже десятиріччя аналізою заробітків американців по всій країні чорні американські робітники тепер заробляють на 14 відсотків більше, як це було колись. Дослідження, ведені протягом 40 років, виявляють, що чорні американці все більше й більше вирівнюють прірву, що ділила висоту заробітків білих і чорних працівників. Одним із пояснень є міграція негрів з півдня, де низькі заробітки, на північ в індустріяльні міста, де заробітні платні чорних американців або такі як білих, або майже такі самі висотою за подібну працю.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці запляновані такі турніри:

4-6-го липня — УСЦАК-Схід
9-10-го серпня — Подвійні гри
29-го серпня — 1-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
14-15-го вересня — Запрошеневий УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
4-5-го жовтня — КЛК.

Традиційна просфора у Вотервліті

Заходом 99-го Відділу СУА та Відділу УККА відбулася у Вотервліті в залі Українського Клюбу 12-го січня ц.р. 17-та традиційна просфора при участі 180 осіб з цілої околиці. Місцевий парох о. декан Теодор Гуманицький відкрив просфору колядою „Бог предвічний", що її відспівали всі присутні. Заступниця голови Відділу СУА, Анастазія Голубець, виголосила вступне слово та передала ведення програми Любі Мокій. Люба Мандзій продеклямувала поему „Різдвяна зірка", Таня Мандзій — поему Лесі Храпливої „Різдво". Церковний хор під проводом Я. Кушніра проспівав низку коляд. Марійка Бойчук прочитала поему Б. Лепкого „На Святий Вечір" Адріяна Бойчук продеклямувала поему І. Франка „З Новим Роком". Л. Мокій представила гостей при головному столі та з сусідніх міст, були теж гості з Польщі. Василь Кошикар, голова Відділу УККА, привітав усіх з Новим Роком.

Після смачного прийняття, що його приготовили союзянки, голова Братства св. Миколая, Я. Кушнір, прочитав головну доповідь про свята й обряди української Церкви на літургійний рік. Різдво належить до найстарших свят, бо вже у II столітті його святкували. Коли християни в цілому світі святкують торжественно Різдво, то в Україні заборонено його святкувати. Атеїсти переслідують релігію, висміюють її, ширять пропаганду проти Бога, у школах вивчають атеїзм. Церкви позамикали, знищили, перемінили на музеї чи склади. Українська родина не має змоги засісти до Святої Вечері, побажати собі взаємно, поколядувати, бо влада переслідує віруючих, карає їх, засилає до концентраційних таборів важкої праці, тюрем, „психушок". Комуністична Москва нищить релігію, культуру, українську мову, традицію та звичаї.

Наш східній обряд має глибокий зміст, символіку, величаві церемонії. Це зовнішні вияви віри й Богопочитання. Наші обряди — це твори святих отців і учителів Церкви. Брати Кирило й Методій переклали церковні книги з грецької мови на старослов'янську, зрозумілу для слов'ян.

Наш церковний або літургійний рік — це складова частина наших обрядів, традицій і звичаїв. Він веде нас до любови й почитання Христа, Богородиці, Церкви й обряду. 20 років тому II Ватиканський Собор поручив зберігати і плекати обряди і традиції Східніх Церков. Це важливе для нас у зв'язку з великим Ювілеєм 1000-ліття християнства в Україні. Ми повинні зберігати наші обряди й мову та передати їх наступним поколінням. Доповідач прочитав уривки зі статті о. Зінка в газеті „Праця" з Бразилії про українську мову. Нас об'єднує, ідентифікує українська мова. Без мови немає народу. Якщо живе українська мова, то живе український народ, українська Церква. Коли тепер в Україні насильно русифікують український народ, то у вільному світі ми добровільно вирікаємося своєї мови, навіть у родині, в церкві. Без української мови немає української людини, української Церкви. Зробім постанову сьогодні сповнювати свої обов'язки супроти Бога, Церкви й батьківщини-України, щоб ми могли в ювілей 1000-ліття християнства України спільно у Свят-Вечір засісти до столу з чистим серцем і душею, разом заспівати цю радісну й величну коляду „Бог предвічний народився".

Потім присутні співали колядки.

На закінчення промовив о. декан Т. Гуманицький. Він ствердив, що Різдво святкували вперше на Сході — в Єгипті, в Етіопії у дні 6-го січня. Це звалося Епіфанія або Теофанія. В Римі святкували ще старе свято Сатурналії 25-го грудня, як початок Нового року. І в цей день почали в Римі святкувати Різдво. До українського Різдва ввійшли старі звичаї свят Нового Року, з 12 стравами від 12 місяців року. Наші стародавні дохристиянські звичаї злилися разом з новими християнськими звичаями, тому Різдво набрало такого сантиментального характеру.

Подякою для союзянок, що приготовили прийняття для виконавців програми та співом коляд закінчилася ця наскрізь вдала просфора, чи по-новому „ялинка".

І.Д.

Українське мовне навчання— виклик майбутньому

В суботу, 8-го лютого ц. р., в місті Саскатуні, Канада, відбулася конференція під заголовком „Українське мовне навчання—виклик майбутньому". Поверх 60 учасників взяло участь в конференції, яка подала сучасний стан українського мовного навчання в Саскачевані та розгорнула можливості на майбутнє. Конференція, зорганізована Провінційною Радою Комітету Українців Канади (КУК) у Саскачевані, була—на базі висловів учасників—надзвичайно корисною, успішною та потрібною.

Розпочалася конференція о годині 9-ій ранку з реєстрацією в авдиторії головної бібліотеки в Саскатуні. Конференцію відкрила В. Чучман, інспектор двомовного навчання при Провінційній Раді КУК. Показано прозірково-тасьмове представлення „Виклик майбутньому", в якому гарно, зрозуміло представлено тему українського мовного навчання в Саскачевані.

Сама конференція була в формі панелів, де панелісти: учителів рідних шкіл, двомовних шкіл і садочків, представники шкільних рад, адміністратори шкіл, представники провінційного урядувідділ Культури та розваги, відділ Освіти, представник федерального уряду—відділ Секретаря ов Стейт, батьки, студенти, працівники та віддані особи, мали нагоду висловити свої думки та побажання у справі українського мовного навчання. Під час конференції слідуючі теми були представленні та широко продисковані: якість програм, додаткова допомога, засоби та програма сприяння.

Остання точка конференції—підсумки, була дуже цікавою. Проф. Соня Ціпивник дуже вміло з'ясувала всі події та побажання, які вирinули під час конференції. Нижче подано головніші думки в підсумках:

1) розвиток українського мовного навчання в Саскачевані розсудливо та позитивно розвивається під керівництвом професійних, відданих та дуже компетентних осіб;

2) саме навчання в школі не вистачальне, в цьому українська громада має велике завдання, а саме, дати дітям, які вивчають українську мову в школах, нагоду на громадському терені уживати свою мову на різних рівнях, тим будуючи та підкріплюючи своє знання української мови;

3) допомога та підтримка на полі українського мовного навчання дійшла до такого рівня, що нема вже для української громади вимовки дальшого розвитку проти цього явища;

4) успіх усіх програм українського навчання залежить безперечно від підготовки та знання учителів, тому треба звернути увагу на їх підготовку та їх плавність у розмові українською мовою;

5) дотепер праця йшла в намірі розбудови українських мовних програм; треба поміркувати над оцінюванням цих програм, щоб якнайкраще та найефектовніше їх підкріпити та розширити;

6) бажання, щоб українська мова стала мовою освіти, не тільки „мовою серця";

7) дальша співпраця та комунікація між всіма чинниками, заанґажованими в українському мовному навчанні, необхідні.

Закінчилася одноденна конференція дуже позитивно. Учасники багато здобули інформацій, знання та охоту до дальшої праці в короткому часі.

Провінційна Рада КУК в Саскачевані

Після З'їзду станиславівців

Минулий шостий З'їзд земляків Станиславівщини пройшов з повним успіхом в червні 1985 року в дружній родинній атмосфері при численій участі станиславівців. Радіти треба, що в станиславівському комітеті приходять продовжувати працю наші молодші земляки, які залишили Станиславів гімназистами в більшости перейшли своє „хрищення" в рядах Дивізії „Галичина" на протибольшевицькому фронті, в дальшій життьовій мандрівці здобули фахове знання і сьогодні займають відповідальні нераз становища на місцях нового поселення.

Появу другого тому „Станиславівського Альманаха" зустріли як земляки, так і читачі дуже позитивно. Надходять до Управи листи з висловами подяки та з признанням за виконану працю, добір матеріялів, спогадів, в яких віддзеркалено події, воєнне лихоліття Станиславівщини і людей-земляків, які в них брали участь, чи життя віддали. Книга та— це немов відбитка-печать нашої рідної станиславівської землі. Правда, недотягнення чи помилки завжди можна знайти і це самозрозуміло в многосторінковій книжці, бо ніхто у своїй праці чи діяльності не є непомильним. Великим плюсом збірника є також виготовлення поіменного покажчика для двох томів.

Шостий З'їзд станиславівців, заохочений успіхом виданих двох репрезентативних збірників, ухвалив продовжувати далі видавничу працю. Беручи те під увагу, Управа звертається до земляків-станиславівців із закликом: збирати вже тепер неопубліковані ще матеріяли, наукові статті, особисті спогади, документацію, короткі описи сіл (що не були ще поміщені) та фотографії з ідентифікованими особами та посилати на адресу секретаря комітету. Від зібраного, його якости і кількости залежатиме формат третього збірника. Крім матеріялів про минуле станиславівської землі, в проєкті нового збірника є поміщувати також досягнення й успіхи станиславівців, їхніх дітей, внуків на нових поселеннях та в цілій діяспорі. Тому звертаємося до земляків, щоб не відкладали цієї важливої справи та поспішали, бо час не стоїть на місці, а пам'ять вже не дописує. Здаємо собі справу, що вартісної книги не вдасться випрацювати в двох трьох роках, але до праці приступаймо вже тепер.

Не менш важливою передумовою видання цього третього станиславівського збірника є його фінансова спроможність. Маючи вже досвід з друкування двох попередніх збірників, Управа прохає шановних земляків активізувати збірку пожертв на видавничий фонд третього збірника, яка дала 1,200 дол. готівки і 700 дол в деклярaціях. Та це лише початок—кожний спільний почин вимагає спільного зусилля.

Управа комітету підшукує головного упорядника до нового збірника. Редакційна колеґія буде доповнена чи підібрана новим редактором. Редактор другого Станиславівського Альманаха д-р М. Климишин просить власників знімок зголошуватися до нього по відбір з огляду на те, що він не має всіх адрес. Рівнож прохається передплатників другого тому, які ще не одержали книжки, звертатися листовно до секретаря в тій справі тому, що деякі земляки змінили адресу, й вислані книжки пошта повернула.

Учасники земляцького з'їзду роз'їздились домів з бажанням скорої поновної зустрічі, щоб знову згадати наш рідний город Станиславів, полинути спогадами, які є так приємними, бо пригадують молоді літа, молодечі пориви, осяги, та згадати друзів, яким не довелося дожити до наших днів.

Орест Корчак-Городиський

Українець...

(Закінчення зі стор. 1)

ських базах завідував багатоособовим складом працівників. Сам працьовитий, прикладний і кожну ділянку своєї служби виконував якнайкраще.

Для прикладу, летунська база в Лук, Арізона, працює сім днів тижнево й обслуговує 814 транспортових літаків. За рік переслано й одержано 54,421 посилок. Вислано 2,339 тон різних матеріялів. У відповідальній праці С. Барабан не мав ні одного випадку. За свою вмілу та відповідальну працю був нагороджений командуванням летунства двома медалями.

Від 1982 року перейшов на цивільну службу і дістав призначення завідуючого відлетами на летунській базі в Лук, Аріз.

Минулого листопада С. Барабан був вибраний до „Фронтір чептер" у Фініксі, Аріз., одержав похвальну грамоту з рук ген. Мілтона Гукера з Вашінґтону, та став президентом Крайової асоціяції транспорту.

Святослав є батьком двох дітей. Продовжує студій в Ґлендейл коледжі у Фініксі. Є членом 114-го Відділу УНС. Стало був у листовних зв'язках зі сестрою Надією та матір'ю Олександрою, якій вдячний за життьові дороговкази. Завжди цінив і цінить своє українське походження.

Українським юнакам радить вступати до війська та здобувати військове знання в різних ділянках.

Митрополит...

(Закінчення зі стор. 1)

ння він дає примітивне пояснення, що це, мовляв, і було головною причиною скликання Львівського собору.

Головною його турботою і турботою комуно-московських імперіялістів є існування на поселеннях у вільному світі „відламів уніятської Церкви", якій він присвятив чимало уваги у своєму писанні-зверненні, йдучи по лінії офіційної совєтської пропаґандивної кампанії, завданням якої є також знеславити Українські Церкви за кордоном.

Нереально звучать слова Нікодима про „боротьбу церкви за мир, проти збросння, підтримку радянських ініціятив, нових моторичних акцій СССР" тощо.

І так вийшло, що митрополит Нікодим замість голошення Слова Божого, поширює брехливу совєтську пропаґанду.

Традиційне в новому одязі

Люба Білаш не нова в жанрі естрадної пісні, яку вона пропагує як розваговий і педагогічний засіб. Будучи в двомовній англо-українській системі навчання в Вінніпезі, Люба використовує пісню для кращого засвоювання мови і знайомлення учнів з українською культурою, яка, на її думку, повинна не зберігатися, а розвиватися.

В цьому їй помагає не тільки природне обдарування, але й формальна освіта в ділянці українознавства, яку вона здобула в Манітобському університеті. Молода співачка виступала в Канаді, ЗСА та Европі і дотепер видала дві платівки „Вінок діточих пісень". Платівка, яку рекомендуємо, зовсім відмінна від попередніх і текстом і музичним жанром.

В цих піснях Люба вкладає український мелос в усучаснену форму. Слова й музику написали молоді вінніпезькі композитори й шанувальники поетичного слова, а центральною є пісня, присвячена Тисячоліттю Хрищення України.

Люба Білаш належить до четвертого покоління канадських українців, але має винняткове рідномовне сприймання нюансів української мови, вроджене відчуття ліризму й драматизму слова і вміння поєднати ці якості з композиторською інтерпретацією. В неї дзвінкий лірично-драматичний тембр голосу, добра і музично-настроєва дикція та своєрідна ритміка музичної фрази. Ми вітаємо Любу з її гарним досягненням і радо поручаємо цю платівку аматорам української пісні, що в її виконанні стала свіжим вкладом в існуючу українську музичну літературу.

Платівка появиться незабаром в українських крамницях.

Ярослав Розумний

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У дописі п. з. „Ялинка в Честері" („Свобода", ч. 34 з 21-го лютого ц.р.) трапилася помилка. У другому абзаці слід читати: „За головним столом засіли: о. Мирон Грабовський, парох української католицької церкви св. Духа; о. Максим Гончар, парох української автокефальної православної церкви Успіння Пресвятої Богородиці; Сестри Василіянки — учительки парафіяльної школи..." — Ред.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 1-го БЕРЕЗНЯ 1986 р.

Гемстед, Н. Й. Звичайні збори 327-го Відд., о год. 7-ій веч. у залі центру св. Володимира в Юньйондейл, Н. Й. Місячні збори відбудуться після річних для вибору делеґата і заступника на 31-шу Конвенцію УНС. Проситься членство прибути. — Управа Відділу.